

De sytti glemte årene til Tyrus

Jeff Pippenger

2023-08-12

De sytti glemte årene for Tyrus

Alle profetene identifiserer verdens ende.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder for oss. 'Men alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet over.' 1 Korinterbrev 10:11. 'Det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss de tjente med dette, som nå er blitt forkynt dere av dem som har forkynt evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen; dette er ting som englene lengter etter å skue inn i.' 1 Peter 1:12....»

«Bibelen har samlet sine skatter og bundet dem sammen for denne siste slekt. Alle de store begivenhetene og høytidelige handlingene i Det gamle testaments historie har vært, og er, i ferd med å gjenta seg i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Alle Bibelens bøker munner ut i Åpenbaringen.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker.» Apostlenes gjerninger, 585.

Den siste advarselsbudskapet til planetens jords innbyggere er identifisert i Åpenbaringen atten.

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med mektig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og det er blitt til bolig for djevler og til tilholdssted for hver uren ånd og til bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av hennes horebuks vredes vin, og kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst. Åpenbaringen 18:1–3.

Uttrykket «Babylon den store» representerer den romersk-katolske kirke, og i Jesaja kapittel tjuetre er «Babylon den store» fremstilt som Tyrus.

Utsagn om Tyros. Klag, dere Tarsis-skip, for byen er ødelagt, så det ikke finnes hus, intet sted å gå inn; fra Kittims land blir det kunngjort for dem. Vær stille, dere som bor på øya, du som kjøpmennene fra Sidon, de som farer over havet, har fylt med rikdom. Og over store vann kommer Sihors sæd, elvens høst er hennes inntekt; og hun er et marked for folkene. Skam deg, Sidon, for havet har talt, havets vern, og sagt: Jeg har ikke vært i fødselsveer og har ikke født barn, jeg har ikke oppfostret unge menn eller oppdratt jomfruer. Som ved budskapet om Egypt, slik skal de bli grepet av stor smerte ved budskapet om Tyros. Dra over til Tarsis, klag, dere som bor på øya. Er dette deres jublende by, hvis opphav er fra eldgamle dager? Hennes egne føtter skal føre henne langt bort for å bo som fremmed. Hvem har besluttet dette mot Tyros, den kronede by, hvis kjøpmenn er fyrster, hvis handelsmenn er jordens ærede? Herren, hærskares Gud, har besluttet det for å vanhellige all herlighets stolthet og føre alle jordens ærede i forakt. Dra gjennom ditt land som en elv, du Tarsis' datter; det er ikke mer noen styrke.

Han rakte ut sin hånd over havet, han rystet kongerikene; Herren har gitt befaling mot handelsbyen om å ødelegge dens festninger. Og han sa: Du skal ikke mer juble, du undertrykte jomfru, Sidons datter. Stå opp, dra over til Kittim; heller ikke der skal du ha ro. Se kaldeernes land! Dette folket var intet, inntil Assur grunnla det for dem som bor i ørkenen; de reiste opp dets tårn, de bygde opp dets palasser, og han gjorde det til en ruin. Klag, dere Tarsis-skip, for deres vern er ødelagt. Og det skal skje på den dag at Tyros skal være glemt i sytti år, etter dagene til én konge; etter enden på de sytti år skal det gå Tyros som med en skjøge. Ta en harpe, gå omkring i byen, du glemte skjøge; spill vakkert, syng mange sanger, så du kan bli husket. Og det skal skje etter enden på de sytti år at Herren skal se til Tyros, og hun skal vende tilbake til sin leie og drive hor med alle kongerikene i verden på jordens overflate. Og hennes handelsvarer og hennes lønn skal være helliget Herren; det skal ikke samles i forråd eller legges opp, for hennes handelsvarer skal være for dem som bor for Herrens ansikt, til å spise seg mette og til varige klær. Jesaja 23:1–18.

Søster White skriver: «Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har gjentatt seg, og gjentar seg, i menigheten i disse siste dager.»

Jesaja tjuetre omhandler de profetiske forbindelsene mellom De forente nasjoner, pavedømmet, Amerikas forente stater og islam. For å kunne erkjenne disse sannhetene må visse symboler i kapitlet defineres av Inspirasjonen. Når symbolene først er definert, er hendelsesforløpet forholdsvis rett frem. Symbolene i kapitlet som må defineres, er:

Byrden, Tyrus, Skjøgen, Assyren, kaldeernes land, tårn og palasser, Tarsis, Sihors sæd, Kittims land, Sidon, kjøpmennenes by, budskapet fra Egypt og budskapet om Tyrus, jammerropet, en datter, sytti år, én konges dager, å glemme og å komme i hu

Ordet «byrde» i vers én betegner en domsprofeti mot kongeriket Tyrus.

Byrde: H4853—Fra H5375; en byrde; særlig skatt, eller (abstrakt) bæring; billedlig en ytring, for det meste en dom, især sang; mentalt, begjær: – byrde, bortføre, profeti, X de satte, sang, skatt.

Byrden over Tyrus er ett av mange skriftsteder i Bibelen hvor den romersk-katolske kirkes endelige dom blir identifisert. En «byrde» er, både etter bruk og definisjon, en profeti, og først og fremst en domsprofeti. Det finnes elleve «byrder» i Jesaja, og åtte ganger brukes ordet om en byrde som bæres på skuldrene. De elleve gangene ordet «byrde» fremstilles som en domsprofeti, er Jesaja 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 og naturligvis kapittel tjuetre, hvor vi finner byrden over Tyrus. Det er verdt å samle alle Jesajas domsprofetier for å kunne vurdere hvilken makt som blir fremstilt i de siste dager. Elleve domsprofetier er vanskelige å behandle på én gang, så jeg vil gi en kort definisjon av hver domsprofeti for å sette kapittel tjuetre inn i sin sammenheng.

I kapittel tretten er domsprofetien mot Babylon det moderne Babylon ved verdens ende, som er Romas skjøge, og som også er framstilt i kapittel sytten i Johannes' åpenbaring.

Og en av de sju englene som hadde de sju skålene, kom og talte med meg og sa til meg: Kom hit; jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen, hun som sitter over mange vann, hun som jordens konger har drevet hor med, og jordens innbyggere er blitt drukket av hennes hors vins

rus. Så førte han meg i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av spottende navn, med sju hoder og ti horn. Og kvinnen var kledd i purpur og skarlagen og prydet med gull og kostbare steiner og perler, og hun hadde i sin hånd et gullbeger fullt av styggedommer og urenheter ved hennes hor. Og på hennes panne var det skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MOR TIL SKJØGERNE OG TIL JORDENS STYGGEDOMMER. Åpenbaringen 17:1–5.

Jeg må gjøre en liten digresjon. Hensikten med studiet av profetien om Tyrus er til syvende og sist å samordne De forente staters profetiske historie med Syvendedags Adventistkirkens. Vi vil vise at De forente staters regjering er det ene hornet på det lamlignende dyret i Åpenbaringen tretten, og at protestantismen som kom ut av mørketiden, var det andre hornet. Protestantismens horn ble millerittisk adventisme på det tidspunkt da De forente staters protestanter forkastet den første engels budskap. Når vi har dette på plass, vil vi vise at historien til det protestantiske horn og historien til det republikanske horn løper parallelt med hverandre og besitter parallelle profetiske kjennetegn. De er tross alt på det samme dyret, noe som viser at begge horn er samtidige med hverandre. Jeg vil illustrere ett eksempel på denne parallellen mellom kirkens og statens horn i De forente stater. De «glemmer» begge på sin egen måte.

Jesaja tjuetre markerer det profetiske punktet da pavemakten blir glemt i sytti år, og i disse sytti symbolske årene glemmer menneskene pavedømmet og hvorfor mørketiden kalles mørketiden. Det protestantiske hornets motto da de skilte lag med den katolske kirke, var Bibelen og Bibelen alene. De glemte at Bibelen forteller oss hvem pavedømmet virkelig er. De glemte budskapet som er nedfelt i det hellige dokumentet de var betrodd, og som de bekjente seg til å være de fremste forsvarerne av.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som ikke ser betydningen av antikrist, vil med sikkerhet stille seg på antikrists side. Det er nå ingen tid for oss til å innordne oss med verden. Daniel står i sin lodd og på sin plass. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De tolker hverandre. De gir verden sannheter som alle burde forstå. Disse profetiene skal være et vitnesbyrd i verden. Ved deres oppfyllelse i disse siste dager vil de forklare seg selv.» Kress Collection, 105.

På samme måte skulle det republikanske hornet, som representerer Amerikas forente staters regjering, være av folket og for folket, men borgerne i Amerikas forente stater har også glemt det hellige dokument som ble betrodd dem. Det hellige dokumentet er Amerikas forente staters grunnlov, og mottoet for den regjeringen som var utformet til å være for folket, var adskillelsen mellom kirke og stat. De har glemt budskapet i den grunnloven som ble betrodd dem, og som de bekjente seg til å forsvare.

«Og la det bli husket at det er Romas stolthet at hun aldri forandrer seg. Prinsippene til Gregor VII og Innocens III er fremdeles den romersk-katolske kirkes prinsipper. Og dersom hun bare hadde makten, ville hun sette dem ut i livet med like stor kraft nå som i tidligere århundrer. Protestantene vet lite om hva de gjør når de foreslår å ta imot Romas hjelp i arbeidet med å opphøye søndagen. Mens de er opptatt av å virkeliggjøre sitt formål, tar Roma sikte på å gjenopprette sin makt, å vinne tilbake sitt tapte herredømme. Blir først det prinsipp fastslått i

De forente stater at kirken kan bruke eller kontrollere statens makt; at religiøse skikker kan håndheves ved verdslige lover; kort sagt, at kirkens og statens myndighet skal herske over samvittigheten, da er Romas triumf i dette landet sikret.»

«Guds ord har advart om den overhengende fare; blir dette ikke aktet på, vil den protestantiske verden først få lære hva Romas hensikter virkelig er, når det er for sent å unnslippe snaren. Hun vokser i stillhet i makt. Hennes læresetninger gjør sin innflytelse gjeldende i lovgivende forsamlinger, i kirkene og i menneskenes hjerter. Hun reiser sine høye og veldige byggverk, i hvis skjulte rom hennes tidligere forfølgelser vil bli gjentatt. I det skjulte og uten å vekke mistanke styrker hun sine krefter for å fremme sine egne mål når tiden kommer for at hun skal slå til. Alt hun ønsker, er et fordelaktig fotfeste, og dette blir allerede gitt henne. Vi skal snart se og skal føle hva hensikten med det romerske element er. Den som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådra seg vanære og forfølgelse.» The Great Controversy, 581.

Dersom du kan finne en hvilken som helst ordbok som ble utgitt før 1950, og slå opp «scarlet colored woman» eller en eller annen variant av dette uttrykket fra Åpenbaringen sytten, så identifiserer hver eneste av disse ordbøkene fra før 1950 den romersk-katolske kirke som skjøgen i Åpenbaringen sytten. De forente stater, Åpenbaringen trettens tohornede jorddyr, glemmer sin fortid, enten det er protestantismens horn eller republikanismens horn. Begge disse institusjonene oppstod av protesten mot pavedømmets religiøse tyranni og det politiske tyranniet fra kongene som støttet henne, eller som Bibelen sier, kongene som «drev hor» med henne. Før vi tar for oss Jesaja tjuetre, vil vi kort gi en oversikt over de andre ti gangene Jesaja angir en «ve-utsigelse», for alle de elleve «byrder» er nettopp det.

Jesaja tretten er domsbudskapet over Babylon i de «siste dager». Babylon, selv om det i de siste dager kontrolleres og ledes av den katolske kirke, består av tre makter som fører verden til Harmageddon i Åpenbaringen kapittel seksten. I kapittel trettens profeti om undergang over det moderne Babylon er tre makter framstilt: Babylon, Lucifer og Assyria, som representerer dyret (Assyria), dragen (Lucifer) og den falske profet (Babylon). Assyria og Babylon er de to ødeleggende maktene Gud benyttet for å straffe det gamle Israel, og Assyria kom først og førte de nordlige ti stammene i fangenskap, og deretter tok Babylon de sørlige to stammene av Juda.

Israel er et bortdrevet får; løvene har jaget ham bort. Først har kongen av Assyria fortært ham, og sist har denne Nebukadnesar, kongen av Babylon, knust hans ben. Derfor sier Herren, herskarenes Gud, Israels Gud: Se, jeg vil besøke kongen av Babylon og hans land, slik jeg besøkte kongen av Assyria. Jeremia 50:17, 18.

Først førte Assyria Israels nordlige ti stammer bort i fangenskap, og deretter førte Babylon Judas sørlige to stammer bort i fangenskap. Begge disse fangenskapene var en oppfyllelse av Tredje Mosebok tjueseks' «sju tider». «Sju tider» i Tredje Mosebok var den aller første «tidsprofetien» William Miller oppdaget, og den viser at da Assyria tok den nordlige stammen til fange, markerte det begynnelsen på en spredning som fortsatte i to tusen fem hundre og tjue år. Denne perioden begynte ved deres bortføring i 723 f.Kr. og endte ved «endetiden» i 1798. De sørlige stammene ble bortført av Babylon i 677 f.Kr., noe som innledet «sju tider» over Juda, hvilke endte på samme punkt som Daniels åttende kapittel, vers fjorten, sin 2300-årsprofeti, den 22. oktober 1844. Assyria

og Babylon oppfylte det samme hensikt med straff over Guds folks opprør, men straffen ble først fullbyrdet av Assyria og deretter av Babylon.

I det profetiske forholdet mellom de tre maktene i kapittel tretten er Babylon bildet av Assyria, for hun kom senere, men utførte det samme verk mot Guds folk.

I kapittel femten er byrden over Moab rettet mot de protestantiske kirkene.

«Denne beskrivelsen av Moab representerer de menighetene som er blitt lik Moab. De har ikke stått på sin pliktpost som trofaste vaktmenn. De har ikke samarbeidet med de himmelske intelligenser ved å bruke sin gudgitte evne til å gjøre Guds vilje, trenge mørkets makter tilbake og bruke enhver kraft Gud har gitt dem til å fremme sannhet og rettferdighet i vår verden. De har kunnskap om sannheten, men de har ikke omsatt i praksis det de vet.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1159.

Den falne protestantiske kirken er den kirken som fortsatte å vandre med Herren da resten av protestantismen flyktet ved den andre engels budskap. Moab er adventismen, det falne protestantiske hornet.

Kapittel sytten handler om Damaskus, og den identifiseres som en by som blir tatt bort. En by er et symbol på et rike, og riket som blir tatt bort i «de siste dager», er Amerikas forente stater.

Kapittel nitten er profetien om undergang over Egypt, som representerer De forente nasjoner og hele verden.

De neste tre domsprofetiene i kapittel tjueen er rettet mot det fryktelige ørkenlandet i sør, Duma og Arabia. Disse tre domsprofetiene identifiserer islam, i samsvar med de tre veene i Åpenbaringen 8:13.

Domprofetien i kapittel tjueto skildrer adskillelsen av de laodikeiske adventistene fra de filadelfiske adventistene ved søndagsloven.

Og deretter, i kapittel tretti, finner vi byrden over dyrene i sør, som er en annen illustrasjon av de laodikeiske adventistenes opprør. Når alle byrdene i Jesaja føres sammen, omtaler det i praksis enhver profetisk aktør i «de siste dager». Jeg velger Jesaja tjuetre for å påvise at De forente staters historie, som det sjette riket i Bibelens profeti, hersker fra 1798 til søndagsloven.

Fordi «hver av de gamle profeter talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profeti er gjeldende for oss», henvender hver profetisk uttalelse seg til begivenhetene ved verdens ende. Denne sannheten, sammen med det faktum at «alle Bibelens bøker møtes og ender» i Johannes' åpenbaring, fastslår Johannes' åpenbaring som referansepunktet for å samordne det profetiske vitnesbyrdet om begivenhetene ved verdens ende.

I det syttende kapittel i Åpenbaringen ser vi den store skjøgen som driver hor med jordens konger, og hennes endelige dom.

Og en av de sju englene som hadde de sju skålene, kom og talte med meg og sa til meg: Kom hit; jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen som sitter ved mange vann, hun som

kongene på jorden har drevet hor med, og jordens innbyggere er blitt drukne av hennes horeis vin. Åpenbaringen 17:1, 2.

Profetene motsier aldri hverandre.

Og profetenes ånder er underordnet profetene. For Gud er ikke uordens Gud, men fredens Gud, slik som i alle de helliges menigheter. 1 Korinterbrev 14:32, 33.

Ved verdens ende fremstilles «dommen over den store skjøge, som sitter ved mange vann», den store skjøgen som «jordens konger har drevet hor med», den store skjøgen som har gjort «jordens innbyggere» drukne «av hennes horelivs vin», av Jesaja som «skjøgen» som blir glemt i «en konges dager», eller sytti profetiske år. Når de sytti år er til ende, skal Tyrus «drive hor med alle verdens riker». Jesajas skjøge er Johannes' store skjøge. Jesajas skjøge og Johannes' skjøge representerer den romersk-katolske kirke, for en kvinne er et symbol på en kirke i Guds Ord.

Hustruer, underordn dere under deres egne ektemenn, som under Herren. For mannen er hustruens hode, likesom også Kristus er menighetens hode; og han er legemets frelser. Derfor, likesom menigheten underordner seg under Kristus, slik skal også hustruene underordne seg under sine egne ektemenn i alle ting. Ektemenn, elsk deres hustruer, likesom også Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den, for at han skulle hellige den ved å rense den med vannbadet i ordet, for at han selv kunne føre menigheten fram for seg i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men at den skulle være hellig og uten lyte. Slik skylder mennene å elske sine hustruer som sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv. For ingen har noensinne hatet sitt eget kjød, men nærer og verner om det, likesom Herren gjør med menigheten. For vi er lemmer på hans legeme, av hans kjød og av hans ben. Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Dette er en stor hemmelighet; men jeg taler her om Kristus og menigheten. Men også dere skal hver for seg elske sin hustru som seg selv; og hustruen skal se til at hun ærer sin ektemann. Efeserne 5:22–33.

Apostelen Paulus fastslår at Kristi menighet profetisk fremstilles som en kvinne. Derfor er en kvinne i profetien en menighet, men Kristi menighet er «hellig og uten lyte». En uhellig menighet fremstilles som en uhellig kvinne; derfor omtaler Jesaja en skjøge og Johannes en hore. De fremstiller pavedømmet som en hore, og Guds menighet er en jomfru.

For jeg er nidkjær for dere med guddommelig nidkjærhet; for jeg har trolovet dere med én mann, for å kunne føre dere frem for Kristus som en ren jomfru. 2 Korinterbrev 11:2.

Ikke bare blir Guds kirke framstilt som en jomfru, men hun er også trolovet med bare én ektemann. Tyrus og Johannes' store skjøge driver hor med jordens konger. Den katolske kirke har forbindelser med flere menn, ikke én. Daniel lærer oss at kongene er riker.

Dette er drømmen; og vi vil kunngjøre dens tydning for kongen. Du, konge, er en kongers konge; for himmelens Gud har gitt deg kongedømme, makt og styrke og ære. Og hvor enn menneskenes barn bor, har han gitt markens dyr og himmelens fugler i din hånd og gjort deg til hersker over dem alle. Du er dette hodet av gull. Og etter deg skal det oppstå et annet rike, ringere enn ditt, og deretter et tredje rike av kobber, som skal herske over hele jorden. Og det

fjerde riket skal være sterkt som jern; ettersom jernet knuser og undertvinger alt, skal det, likesom jernet som sønderknuser alle disse, knuse og knuge. Daniel 2:36–40.

I Daniel to blir rikene i Bibelens profeti identifisert og forklart. Når Daniel forklarer drømmen for Nebukadnesar, underretter han Nebukadnesar om at han er hodet av gull. Gullhodet er en konge, men en konge representerer et kongerike. Den romersk-katolske kirke er den store skjøgen som driver hor med alle jordens konger ved slutten av sytti profetiske år. Kongene er symbolske for menn, og Tyrus er en uren kvinne. En kvinne er en kirke, en hore er en vanhellig kirke; en mann er en konge, og en konge er et kongerike. En kvinne er en kirke, og en konge er en stat. Det ulovlige forholdet mellom disse to enhetene representerer åndelig hor.

De forente staters grunnlov er et guddommelig dokument som nedfeller nødvendigheten av å holde disse to enhetene atskilt. Selv om vi ennå ikke er ferdige med å identifisere Tyrus som den romersk-katolske kirke, synes det på dette punkt å være passende å behandle et annet symbol i Jesaja tjuetre som forklarer symbolikken i mann og kvinne—kirke og stat.

Se kaldeernes land! Dette folk var ikke til, før assyreren grunnla det for dem som bor i ørkenen; de reiste dets tårn, de oppførte dets palasser; og han gjorde det til en ruin. Jesaja 23:13.

I verset grunnla assyreren kaldeernes land og reiste opp både «tårn» og «palasser». Assyren er et symbol på Nimrod, og kaldeerne representerer de religiøse lederne i Babylons mysteriereligioner. Et «tårn» er et symbol på en menighet. Da Jesus fremholdt lignelsen om vingården, kommenterer søster White lignelsen slik:

«I lignelsen representerte husbonden Gud, vingården den jødiske nasjon, og gjerdet den guddommelige lov som var deres vern. Tårnet var et symbol på tempelet.» Slektenes håp, 596.

Assyreren grunnla kaldeernes land, de som opprettet en kirke (et tårn) og et «palass». Et «palass» representerer en «konge», som igjen representerer et rike. Et rike fremstilles også som en by.

Og de sa: Kom, la oss bygge oss en by og et tårn, hvis topp når opp til himmelen; og la oss gjøre oss et navn, for at vi ikke skal bli spredt utover hele jordens overflate. 1 Mosebok 11:4.

«tårnet» og «palasset» som assyreren grunnla, er den «byen» og det «tårnet» som Nimrod bygde.

Og deres døde kroppar skal ligge på gaten i den store stad, som åndelig kalles Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet. Åpenbaringen 11:8.

Inspirasjonen opplyser oss om at den «store by» i Åpenbaringen elleve representerer Frankrikes rike i tiden under den franske revolusjon.

«Den store by», i hvis gater vitnene blir drept, og hvor deres døde legemer ligger, er «åndelig» Egypt. Av alle nasjoner som fremstilles i Bibelens historie, fornektet Egypt mest dristig den levende Guds eksistens og stod imot Hans bud. Ingen monark våget noen gang et mer åpent og overmodig opprør mot Himmels myndighet enn kongen av Egypt gjorde. Da budskapet ble brakt til ham av Moses i Herrens navn, svarte Farao hovmodig: «Hvem er Jehova, siden jeg skulle høre på hans røst og la Israel fare? Jeg kjenner ikke Jehova, og dessuten vil jeg ikke la

Israel fare.» 2 Mosebok 5:2. Dette er ateisme, og nasjonen som fremstilles ved Egypt, ville gi uttrykk for en lignende fornektelse av den levende Guds krav og ville åpenbare en tilsvarende ånd av vantrø og trass. «Den store by» blir også, «åndelig», sammenlignet med Sodoma. Sodomas fordervelse ved bruddet på Guds lov kom særlig til syne i utsvevelser. Og denne synd skulle også være et fremtredende kjennetegn ved den nasjonen som skulle oppfylle denne skriftens spesifikasjoner.

«Ifølge profetens ord ville det altså, kort tid før året 1798, oppstå en eller annen makt av satanisk opprinnelse og karakter for å føre krig mot Bibelen. Og i det land hvor vitnesbyrdet fra Guds to vitner således skulle bringes til taushet, ville Faraos ateisme og Sodomas usedelighet bli åpenbart.

«Denne profetien har fått en ytterst nøyaktig og slående oppfyllelse i Frankrikes historie. Under revolusjonen, i 1793, 'hørte verden for første gang en forsamling av menn, født og oppdratt i sivilisasjon, og som gjorde krav på retten til å styre en av de ypperste av de europeiske nasjoner, løfte sin forente røst for å fornekte den mest høytidelige sannhet som menneskesjelen mottar, og enstemmig gi avkall på troen på og tilbedelsen av en guddom.'—Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, bd. 1, kap. 17. 'Frankrike er den eneste nasjon i verden om hvilken det autentiske vitnesbyrd er bevart, at den som nasjon løftet sin hånd i åpent opprør mot universets Opphavsmann. Det har vært, og det finnes fremdeles, mengder av spottere, mengder av vantrø, i England, Tyskland, Spania og andre steder; men Frankrike står for seg selv i verdenshistorien som den ene stat som, ved dekret fra sin lovgivende forsamling, erklærte at det ikke var noen Gud, og hvis hele befolkning i hovedstaden, og et stort flertall andre steder, kvinner så vel som menn, danset og sang av glede da de tok imot kunngjøringen.'—Blackwood's Magazine, november 1870.» *The Great Controversy*, 269.

Den «store by» i Åpenbaringen elleve var nasjonen Frankrike, som vedtok et «dekret fra sin lovgivende forsamling» hvor det ble erklært at det ikke finnes noen Gud. Dekretet var et uttrykk for ateisme, slik dette er fremstilt ved faraos opprør. En stor by er et kongerike, eller en «nasjon» eller en «stat». I Åpenbaringen elleve består Frankrike av to symboler — Egypt og Sodoma.

Vi blir opplyst om: «Dette er ateisme, og den nasjonen som er fremstilt ved Egypt, ville gi uttrykk for en lignende fornektelse av den levende Guds krav og ville åpenbare en tilsvarende ånd av vantrø og trass. 'Den store by' blir også sammenlignet, 'åndelig talt', med Sodoma. Sodomas fordervelse ved å bryte Guds lov kom særlig til syne i usedelighet.»

Den store byen eller nasjonen Frankrike blir symbolsk fremstilt ved en nasjon (Egypt) og en by (Sodoma). Egypt «skulle gi røst», og når en nasjon taler, representerer dette statskunst, ikke kirkestyre. Egypt var staten, og Sodoma var kirken; dette er den fremstillingen som finnes i det ellefte kapittel i Åpenbaringen.

«Nasjonens 'tale' er handlingen til dens lovgivende og dømmende myndigheter.» *The Great Controversy*, 442.

I Åpenbaringen kapittel elleve fremstiller Johannes begivenhetene under den franske revolusjon i profetisk symbolikk. Selve revolusjonen gav rikelig historisk belegg for gyldigheten av Johannes'

forutsigelser i kapitlet. Johannes forutsa, så oppfylte den franske revolusjon forutsigelsen, og deretter—både forutsigelsen og den historiske oppfyllelsen av forutsigelsen identifiserer og paralleliserer begivenheter ved verdens ende, når atter en korrump stat blir forent med en korrump kirke. Et blodbad følger selvsagt dette uhellige ekteskap. Guds rike er også en stor stad.

Og han førte meg i Ånden opp på et stort og høyt fjell og viste meg den store byen, det hellige Jerusalem, som steg ned fra himmelen fra Gud. Åpenbaringen 21:10.

«Brudgommens komme, slik den her fremstilles, finner sted før bryllupet. Bryllupet representerer Kristi mottakelse av sitt rike. Den hellige stad, det nye Jerusalem, som er rikets hovedstad og representant, kalles «bruden, Lammets hustru». Engelen sa til Johannes: «Kom hit, jeg vil vise deg bruden, Lammets hustru.» «Han førte meg bort i Ånden,» sier profeten, «og viste meg den store stad, det hellige Jerusalem, som steg ned fra himmelen fra Gud.» Åpenbaringen 21:9, 10.» The Great Controversy, 426.

Nimrods opprør er representert ved at han bygde et tårn og en by, noe som er et forbilde på foreningen mellom kirke og stat ved verdens ende, for alle profetene talte om verdens ende. Nimrods opprør var også en fortsettelse av Lucifers opprør, hvis begjær var å ta kontroll over både Guds kirke og Guds stat.

Hvor er du falt fra himmelen, du Lucifer, morgenrødens sønn! Hvor er du hugget ned til jorden, du som felte folkeslagene! For du sa i ditt hjerte: Jeg vil stige opp til himmelen, jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner; også på sammenkomstens berg, lengst i nord, vil jeg sitte. Jeg vil stige opp over skyenes høyder; jeg vil gjøre meg lik Den Høyeste. Jesaja 14:12–14.

Når Jesaja åpenbarer Lucifers hemmelige hjertets begjær etter å være «lik den Høyeste», påpeker han at Lucifer søker å sette seg i to klart forskjellige stoler. Han ønsker å «opphøye» sin «trone over Guds stjerner» og også å «sitte på forsamlingsfjellet, lengst mot nord».

Tronen er et symbol på kongens myndighet – eller statsmaktens myndighet – og «det ytterste nord» er Guds menighet.

En sang og salme for Korahs sønner. Stor er Herren og høylovet i vår Guds stad, på hans hellighets berg. Vakkert hever det seg, hele jordens fryd, Sions berg, i nordens sider, den store Konges stad. Gud er kjent i hennes borger som en tilflukt. Salme 48:1–3.

Jerusalem er «den store Konges by» og markerer således Guds politiske trone, og Jerusalem er også «hans hellighets berg», «i det ytterste nord», og markerer således Guds religiøse trone. Helt fra begynnelsen fremstilles Satans opprør og krigføring innenfor rammen av hans ønske om å herske over både Guds kirke og Guds stat. Satan ledet deretter an i Nimrods opprør, og landet som han grunnla for kaldeerne, fremstilles som et land hvor Nimrod bygde både et tårn og en by—kirke og stat.

Derfor, når Jesajas skjøge og Johannes' store skjøge driver hor med kongene på jorden, markerer profetien at det finner sted et uhellig forhold mellom den romersk-katolske kirke og kongene på jorden ved slutten av sytti profetiske år.

Jesajas profetiske linje beskriver dommen over skjøgen Tyrus i kapittel tjue, og Johannes beskriver den samme dommen med symbolet av en skarlagensrød kvinne som blir identifisert som «Babylon den store». Et tredje vitne om den samme dommen over den samme skjøgen er som følger:

«Kvinnen (Babylon) i Åpenbaringen 17 beskrives som ‘kledd i purpur og skarlagensrød og smykket med gull og kostbare steiner og perler, og hun hadde et gullbeger i sin hånd, fullt av styggedommer og hennes horelivs urenheter: ... og på hennes panne var det skrevet et navn: Hemmelighet, Babylon den store, mor til skjøgene.’ Profeten sier: ‘Jeg så kvinnen drukket av de helliges blod og av Jesu martyrs blod.’ Babylon blir videre erklært å være ‘den store stad, som har kongedømme over jordens konger.’ Åpenbaringen 17:4–6, 18. Den makten som gjennom så mange århundrer opprettholdt despotisk herredømme over kristenhetens monarker, er Roma.» The Great Controversy, 382.

Tyrus er den romersk-katolske kirke i de «siste dager». På den tid vil pavedømmet tre fram og synge sine forførende sanger for jordens konger og således lede kongene inn i horets gjerning, som profetisk er foreningen av kirke og stat.

Og det skal skje på den dag at Tyrus skal være glemt i sytti år, etter dagene til én konge; etter enden av sytti år skal det gå Tyrus som med en skjøge. Jesaja 23:15.

En konge er et rike i bibelsk profeti, så Tyrus skal være glemt i den tiden da et profetisk rike hersker i sytti år.

Og det skal skje på den dag at Tyrus skal være glemt i sytti år, etter dagene til én konge; ved enden av sytti år skal det gå Tyrus som i en skjøgesang. Ta en harpe, gå omkring i byen, du glemte skjøge; spill vakkert, syng mange sanger, så du kan bli husket. Og det skal skje etter enden av sytti år, at Herren skal se til Tyrus, og hun skal vende tilbake til sin skjøgelønn og drive hor med alle rikene på jorden, over hele jordens overflate. Jesaja 23:15–17.

I løpet av de dagene da ett rike hersker i sytti profetiske år, skal den romersk-katolske kirke bli glemt. Ved slutten av de sytti årene skal pavemakten «spille liflig, synge mange sanger». Profetisk representerer en «sang» «erfaring».

«På krystallhavet foran tronen, dette glasshavet som det var blandet med ild,—så strålende er det av Guds herlighet,—er den skare samlet som har ‘vunnet seier over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn.’ Sammen med Lammet på Sions berg, ‘med Guds harper,’ står de, de hundre og førtifire tusen som er gjenløst blant mennesker; og det høres, som lyden av mange vann og som lyden av en sterk torden, ‘røsten av harpespillere som spiller på sine harper.’ Og de synger ‘en ny sang’ foran tronen, en sang som ingen kan lære uten de hundre og førtifire tusen. Det er Moses’ og Lammets sang—en utfrielsens sang. Ingen andre enn de hundre og førtifire tusen kan lære den sangen; for det er sangen om deres erfaring—en erfaring som ingen annen skare noen gang har hatt. ‘Dette er de som følger Lammet hvor det enn går.’ Disse, som er blitt forvandlet fra jorden, ut fra de levendes midte, regnes som ‘førstegrøden for Gud og Lammet.’ Åpenbaringen 15:2, 3; 14:1-5. ‘Dette er de som kommer ut av den store trengsel;’ de har gått gjennom en trengselstid slik det aldri har vært

siden det fantes noe folk; de har utholdt angsten i Jakobs trengselstid; de har stått uten mellommann under den endelige utgytelsen av Guds dommer. Men de er blitt utfriet, for de har 'tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.' 'I deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte' for Gud. 'Derfor er de for Guds trone og tjener Ham dag og natt i Hans tempel; og Han som sitter på tronen, skal bo iblant dem.' De har sett jorden herjet av hungersnød og pest, solen som fikk makt til å svi menneskene med sterk hete, og de selv har utholdt lidelse, sult og tørst. Men 'de skal ikke hunge mer, heller ikke tørste mer; heller ikke skal solen falle på dem, eller noen hete. For Lammet som er midt for tronen, skal fø dem og lede dem til livets vannkilder; og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne.' Åpenbaringen 7:14-17.» The Great Controversy, 648.

«'I Hans tempel taler hver og en om Hans herlighet' (Salme 29:9), og den sang som de gjenløste skal synge — sangen om deres erfaring — skal forkynne Guds herlighet: 'Store og underfulle er Dine gjerninger, Herre Gud, Den Allmektige; rettferdige og sanne er Dine veier, Du evighetens Konge. Hvem skulle ikke frykte Deg, Herre, og herliggjøre Ditt navn? for Du alene er hellig.' Åpenbaringen 15:3, 4, R.V.» Education, 308.

Ved slutten av sytti profetiske år skal pavedømmet «slå på harpen, synge mange sanger, for at» hun «må bli husket». Ved slutten av det riket som hersker i sytti profetiske år, skal den romersk-katolske kirke minne verden om erfaringen fra sin tidligere historie. I denne historien hersket hun som den moralske autoritet i et forhold mellom henne og Europas konger. Denne historien blir med rette identifisert som den mørke middelalder, og alt det mørke som på noen måte kan forbindes med den historien hvor pavedømmet hersket over Europas konger, kan tilskrives selve den grunnleggende handlingen som frembrakte alt det etterfølgende mørke. Denne handlingen var foreningen av kirke og stat, foreningen av Europas konger og den katolske kirke. I et bibelsk ekteskap skal mannen herske over kvinnen, men den hor som fant sted i denne historien, var snudd opp ned i forhold til den sanne orden i forholdet mellom mann og kvinne.

Ved utløpet av sytti år vil det oppstå en stor krise når det riket i Bibelens profeti som hersker over verden i den tidsperioden da pavedømmet profetisk er glemt, kommer til sin avslutning. Den verdensomspennende krisen som frembringes ved dette rikets sammenbrudd, åpner døren for at den katolske kirke kan begynne å gjøre verden kjent med at verden, for å kunne styre gjennom de urolige tider som er frembrakt ved dette rikets sammenbrudd, må underordne seg den romersk-katolske kirkes moralske autoritet, slik dette er illustrert i Mørketidens historie.

Når riket ender og pavedømmet synger sangen om sin tidligere erfaring, en erfaring som historikere betegner som mørke; hvordan kunne da denne mørke historien overhodet være et budskap som pavedømmet kunne dele med jordens konger, som ville overbevise dem om å drive hor med henne? I en stor krise, hvorfor skulle erfaringen fra de svunne tidsaldre, (hennes sang) hennes erfaring før hun profetisk ble glemt, gi logikken for at jordens konger skulle godta mørkets erfaring som løsningen på deres store krise?

«En stor klasse, selv blant dem som ikke ser med velvilje på romanismen, oppfatter liten fare ved dens makt og innflytelse. Mange hevder at det intellektuelle og moralske mørket som rådde i middelalderen, begünstiget utbredelsen av dens dogmer, overtro og undertrykkelse, og

at den større opplysning i moderne tid, den alminnelige utbredelse av kunnskap og den tiltagende liberalitet i religiøse spørsmål utelukker en gjenopplivelse av intoleranse og tyranni. Selve tanken på at en slik tilstand skal eksistere i denne opplyste tidsalder, blir gjort til latter. Det er sant at et stort lys, intellektuelt, moralsk og religiøst, skinner over denne slekt. På de åpne sidene i Guds hellige ord er lys fra himmelen blitt utøst over verden. Men det bør erindres at jo større det lys er som blir gitt, desto større er mørket hos dem som forvrenger og forkaster det.»

«Et bønnfullt studium av Bibelen ville vise protestantene pavedømmets virkelige karakter og få dem til å avsky og sky det; men mange er så vise i sine egne øyne at de ikke føler noe behov for ydmykt å søke Gud, så de kan bli ledet inn i sannheten. Selv om de er stolte av sin opplysning, er de uvitende både om Skriftene og om Guds kraft. De må ha et eller annet middel til å berolige sin samvittighet, og de søker det som er minst åndelig og ydmykende. Det de ønsker, er en metode for å glemme Gud som kan gå for å være en metode for å minnes Ham. Pavedømmet er godt skikket til å møte behovene hos alle disse. Det er innrettet for to klasser av mennesker, som omfatter nær sagt hele verden—dem som vil bli frelst ved sine fortjenester, og dem som vil bli frelst i sine synder. Her ligger hemmeligheten ved dets makt.»

«En tid med stort intellektuelt mørke har vist seg å være gunstig for pavedømmets fremgang. Det skal ennå bli påvist at en tid med stort intellektuelt lys i like høy grad er gunstig for dets fremgang. I tidligere tidsalder, da menneskene var uten Guds ord og uten kunnskap om sannheten, var deres øyne tildekket, og tusener ble fanget i snaren uten å se garnet som var spent ut for deres føtter. I denne generasjon er det mange hvis øyne blendes av skinnet fra menneskelige spekulasjoner, «vitenskap som med urette kalles slik»; de skjelner ikke garnet og går inn i det like villig som om de hadde bind for øynene. Gud hadde til hensikt at menneskets intellektuelle evner skulle aktes som en gave fra dets Skaper og brukes i sannhetens og rettferdighetens tjeneste; men når stolthet og ærgjerrighet næres, og mennesker opphører sine egne teorier over Guds ord, da kan intelligensen volde større skade enn uvitenheten. Slik vil den falske vitenskap i vår tid, som undergraver troen på Bibelen, vise seg like virksom i å berede veien for mottakelsen av pavedømmet, med dets tiltalende former, som tilbakeholdelsen av kunnskap var til å åpne veien for dets opphøyelse i den mørke middelalder.» *The Great Controversy*, 572.

Romersk-katolikker erkjenner at forandringen av sabbaten ble foretatt av deres kirke, og de anfører nettopp denne forandringen som bevis på kirkens høyeste myndighet. De erklærer at ved å holde ukens første dag som sabbat anerkjenner protestantene hennes makt til å lovgi i guddommelige ting. Den romerske kirke har ikke oppgitt sitt krav på ufeilbarlighet; og når verden og de protestantiske kirkene godtar en falsk sabbat som hun har skapt, samtidig som de forkaster Jehovas sabbat, anerkjenner de i virkeligheten dette kravet. De kan påberope seg autoritet for denne forandringen, men feilslutningen i deres resonnement er lett å gjennomskue. Papisten er skarpsindig nok til å se at protestantene bedrar seg selv og med vilje lukker øynene for sakens faktiske forhold. Etter hvert som søndagsinstitusjonen vinner gunst, gleder han seg, i visshet om at den til slutt vil føre hele den protestantiske verden inn under Romas banner.

Forandringen av sabbaten er tegnet eller merket på den romerske kirkes myndighet. De som, idet de forstår det fjerde buds krav, velger å holde den falske sabbat i stedet for den sanne, hyller derved den makt ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets merke er den pavelige sabbat, som er blitt antatt av verden i stedet for den dag Gud har fastsatt.

«Men tiden for å motta dyrets merke, slik det er angitt i profetien, er ennå ikke kommet. Prøvetiden er ennå ikke kommet. Det finnes sanne kristne i hver kirke, også i den romersk-katolske kirke. Ingen blir fordømt før de har fått lyset og har sett forpliktelsen i det fjerde bud. Men når dekretet går ut som håndhever den forfalskede sabbat, og når den tredje engels høye rop advarer menneskene mot tilbedelsen av dyret og dets bilde, vil skillelinjen bli tydelig trukket mellom det falske og det sanne. Da vil de som fortsatt fortsetter i overtredelse, motta dyrets merke i sin panne eller i sin hånd.»

«Med raske skritt nærmer vi oss denne perioden. Når protestantiske kirker forener seg med den verdslige makt for å opprettholde en falsk religion, som deres forfedre utholdt den bitreste forfølgelse for å stå imot, da vil den pavelige sabbat bli håndhevet ved den forente myndighet fra kirke og stat. Det vil bli et nasjonalt frafall, som bare vil ende i nasjonal ruin.» Bible Training School, 2. februar 1913.

Vi har nå berørt fem av de symbolene vi søker å identifisere før vi fullt ut behandler selve kapitlet. En by er et rike i bibelsk profeti, og i Jesaja tjuetre er det to riker som er nært beslektet, men tydelig forskjellige. Det første er «den kronende by», og det andre er «kjøpmannsbyen». I de siste dager er den makten som har kontroll over den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profet, pavedømmet. Det er riket som har kronen.

«Etter hvert som vi nærmer oss den siste krisen, er det av livsviktig betydning at det finnes samklang og enhet blant Herrens redskaper. Verden er fylt av storm og krig og strid. Likevel skal folket under ett overhode — pavemakten — forene seg for å stå Gud imot i hans vitners person. Denne foreningen blir sammenføyd av den store frafalne. Mens han søker å forene sine redskaper i krig mot sannheten, vil han arbeide for å splitte og spre dens forkjempere. Sjalusi, onde mistanker, ond tale blir tilskyndet av ham for å frembringe uenighet og splid.» Testimonies, bind 7, 182.

Riket med kronen er Tyrus, som betyr «en klippe». I dette kapitlet representerer Tyrus pavedømmet, som arbeider for å forfalske Kristus, for pavedømmet er antikrist. Ordet «anti» i antikrist betyr «i stedet for». Pavedømmet søker å forfalske Kristus på hvert nivå, og navnet Tyrus betyr klippe, for pavedømmet er en forfalskning av «Tidens Klippe».

Hvem har fattet denne rådslutning mot Tyrus, den kronede stad, hvis kjøpmenn er fyrster, hvis handelsmenn er jordens ærede? Herren, hærskares Gud, har besluttet det, for å vanære all herlighets stolthet og føre alle jordens ærede til forakt. Dra gjennom ditt land som en elv, du Tarsis' datter; det er ikke mer styrke. Han rakte ut sin hånd over havet, han rystet kongerikene; Herren har gitt en befaling mot handelsstaden, om å ødelegge dens festningsverk. Jesaja 23:8–11.

Vi har til hensikt å påvise gjennom mange vitner at «rikenes rystelse» fullbyrdes av Gud, gjennom islam. Islam er den makt som opprører nasjonene og brukes til å ryste nasjonene. På dette punkt identifiserer vi at Herren har fastsatt å føre «alle jordens fornemme» i vanry, de som er «kjøpmenn» og «handelsdrivende», hvis «festninger» skal ødelegges. Handelsbyen og kroningsbyen «har vekket himmelens mishag», og Herren har til hensikt å ødelegge deres «festninger», og dette representerer økonomien. Økonomiens sammenbrudd inntreffer før søndagsloven i De forente stater, før før søndagsloven krever borgerne i De forente stater å bli ført tilbake «til guddommelig gunst og timelig velstand». Deres argument er at Guds dommer ikke vil opphøre før søndagen blir «strengt håndhevet». Flere bibelske vitner er enige om at vi står på randen av et voldsomt sammenbrudd i verdens økonomi. Dette sammenbruddet inntreffer før søndagsloven, slik sammenbruddet i 1837 inntraff før 22. oktober 1844.

«Og deretter vil den store bedrager overtale menneskene til å tro at de som tjener Gud, er årsaken til disse onder. Den gruppe som har vekket Himmelens mishag, vil legge alle sine trengsler på dem hvis lydighet mot Guds bud er en stadig refselse for overtredere. Det vil bli hevdet at menneskene krenker Gud ved å bryte søndagssabbaten; at denne synden har ført ulykker med seg som ikke vil opphøre før søndagshelligholdelsen blir strengt håndhevet; og at de som fremholder det fjerde buds krav og således ødelegger ærbødigheten for søndagen, er folkets plageånd, som hindrer dets gjenopprettelse til guddommelig gunst og timelig fremgang. Slik vil den anklagen som i gammel tid ble rettet mot Guds tjener, bli gjentatt, og på like velbegrunnede premisser: «Og det skjedde da Akab fikk se Elia, at Akab sa til ham: Er det du som fører ulykke over Israel? Og han svarte: Jeg har ikke ført ulykke over Israel, men du og din fars hus, fordi dere har forlatt Herrens bud, og du har fulgt Ba'alene.» 1 Kong 18:17, 18. Når folkets vrede blir oppildnet ved falske beskyldninger, vil de gå fram mot Guds sendebud på en måte som er svært lik den frafalne Israel fulgte overfor Elia.» The Great Controversy, 590.

Elia som konfronterer Ba'als profeter og lundens prester på Karmelfjellet, representerer søndagsloven. Budskapet til menigheten var: «Velg i dag hvem dere vil tjene.» Når denne historien gjentas ved søndagsloven, er spørsmålet: «Hvilken dag vil dere velge? For den dagen dere velger, viser hvem dere tjener.» Før Karmelfjellet var det tre og et halvt år med alvorlig tørke. Før søndagsloven er det en rekke søndagslover, men de har ikke vært «strengt håndhevet». Prinsippet som er knyttet til en søndagslov, er at nasjonalt frafall blir etterfulgt av nasjonal undergang. Eksemplet på dette er at Konstantin i året 321 vedtok en søndagslov, og kort tid etter begynte de fire første basunene i Åpenbaringen kapittel åtte å føre Vest-Rom til sin avslutning innen år 476. Fortellingen om Konstantin er viktig, for den innbefatter en gradvis opphøyelse av søndagen og samtidige gradvise innskrenkninger av sabbaten på den syvende dag. Den progressive historien nådde sin avslutning da borgerne ble tvunget til å holde søndag, ellers ble de forfulgt for å holde sabbaten. Det er også avslutningen på den tiltagende søndagslovgivningen i De forente stater. Ett prinsipp knyttet til håndhevelse av søndagstilbedelse er: «nasjonalt frafall blir etterfulgt av nasjonal undergang.» Dette prinsippet betyr at tiltagende håndhevelse av søndagslover frembringer en opptrapping av Guds dommer, før den egentlige søndagsloven i Åpenbaringen tretten, vers elleve. Hver lovgivende handling vil medføre en tilsvarende undergang. Dommene som borgerne anklager

sabbatsholderne for å frembringe, blir i virkeligheten frembrakt av den tiltagende håndhevelsen av søndagslovgivning. Vi har tatt med et avsnitt fra The Great Controversy, som jeg ga tittelen Søndagsprogresjon. Jeg vil anbefale at du leser det enda en gang. Det står under kategorien med tittelen Profetiens Ånd.

«Gud har åpenbart hva som skal skje i de siste dager, for at Hans folk må være forberedt til å stå imot motstandens og vredens storm. De som er blitt advart om begivenhetene som ligger foran dem, skal ikke sitte i rolig forventning om den kommende storm og trøste seg med at Herren vil verne sine trofaste på trengselens dag. Vi skal være som menn som venter på sin Herre, ikke i passiv forventning, men i alvorlig arbeid, med urokkelig tro. Nå er det ikke tid til å la våre sinn være opptatt av ting av mindre betydning. Mens mennesker sover, er Satan virksomt i gang med å ordne forholdene slik at Herrens folk ikke skal få barmhjertighet eller rettferdighet. Søndagsbevegelsen vinner nå frem i mørket. Lederne skjuler det egentlige spørsmålet, og mange av dem som slutter seg til bevegelsen, ser ikke selv hvor den underliggende strømning fører hen. Dens bekjennelser er milde og tilsynelatende kristelige, men når den taler, vil den åpenbare dragens ånd. Det er vår plikt å gjøre alt som står i vår makt for å avverge den truende fare. Vi bør søke å avvæpne fordom ved å stille oss selv i et riktig lys for folket. Vi bør legge frem for dem det virkelige stridsspørsmålet og slik fremsette den mest virkningsfulle protest mot tiltak for å innskrenke samvittighetsfriheten. Vi bør granske Skriftene og være i stand til å gi grunnen for vår tro. Profeten sier: 'De ugudelige skal gjøre ugudelighet, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.'» Testimonies, bind 5, 452.

Det er vanskelig å gjenkjenne bevegelsen for søndagslovgivning, for den baner seg vei i «mørke», og pavedømmet «i det skjulte og uten å vekke mistanke» «styrker sine krefter for å fremme sine egne hensikter». Det er et faktum at arbeidet med å få vedtatt søndagslovgivning i mørket er et sentralt spørsmål i prøvelsesprosessen for de hundre og førtifire tusen. «Ingen av de ugudelige skal forstå», ifølge Daniel og søster White. De «ugudelige» i Daniel er Matteus' «uforstandige jomfruer», som søster White identifiserer som laodikeere. De vise vil forstå de begivenheter som nå finner sted, selv om historien omkring oss synes å motsi Guds ord. Tror vi på Guds ord eller på det som skjer omkring oss? Likevel er vi blitt advart på forhånd om at enden skulle bli som Noas dager.

«Verden, full av tumulter, full av ugudelig nytelse, sover, sover i kjødelig trygghet. Menneskene skyver Herrens komme langt bort. De ler av advarslene. Den stolte skryten lyder: «Alt fortsetter som det har vært fra begynnelsen.» «I morgen skal være som denne dag, og enda langt mer overflod.» 2 Peter 3:4; Jesaja 56:12. Vi vil gå dypere inn i lystighet. Men Kristus sier: «Se, jeg kommer som en tyv.» Åpenbaringen 16:15. Nettopp på den tid da verden i hån spør: «Hvor er løftet om hans komme?» blir tegnene oppfylt. Mens de roper: «Fred og sikkerhet,» kommer en plutselig undergang. Når spotteren, den som forkaster sannheten, er blitt overmodig; når arbeidets rutine i de forskjellige pengetjenende virksomheter drives videre uten hensyn til prinsipp; når studenten ivrig søker kunnskap om alt annet enn sin Bibel, kommer Kristus som en tyv.»

«Alt i verden er i opprør. Tidens tegn er illevarslende. Kommende begivenheter kaster sine skygger foran seg. Guds Ånd trekker seg bort fra jorden, og ulykke følger på ulykke til sjøs og på land. Det er stormer, jordskjelv, branner, oversvømmelser, mord av enhver grad. Hvem kan lese fremtiden? Hvor finnes trygghet? Det finnes ingen sikkerhet i noe som er menneskelig eller jordisk. Hurtig stiller mennesker seg under det banner de har valgt. Urolig venter de og følger med på sine ledes bevegelse. Det finnes dem som venter og våker og arbeider for vår Herres gjenkomst. En annen klasse slutter opp under den første store frafalnes ledelse. Få tror av hjerte og sjel at vi har et helvete å unngå og en himmel å vinne.»

«Krisen sniker seg gradvis inn over oss. Solen skinner på himmelen og går sin vanlige bane, og himmelen forkynner fremdeles Guds herlighet. Menneskene spiser og drikker ennå, planter og bygger, gifter seg og bortgifter. Kjøpmenn kjøper og selger ennå. Mennesker trenger seg mot hverandre og kjemper om den høyeste plass. De som elsker fornøyelser, strømmer fremdeles til teatre, hesteløp og spillebuler. Den største opphisselse råder, men prøvetidens time går hastig mot sin avslutning, og hver sak står i ferd med å bli avgjort for evigheten. Satan ser at hans tid er kort. Han har satt alle sine redskaper i virksomhet for at menneskene skal bli bedratt, forført, opptatt og betatt, inntil prøvetidens dag er omme og nådens dør for alltid er stengt.»

Høytidelig lyder til oss gjennom århundrene vår Herres advarende ord fra Oljeberget: «Ta vare på dere selv, så ikke deres hjerter på noe tidspunkt blir tynget av fråtseri og drukkenskap og dette livs bekymringer, slik at den dagen kommer over dere uventet.» «Våk derfor, og be alltid, så dere må bli aktet verdige til å unnsnippe alt dette som skal komme til å skje, og til å bli stående for Menneskesønnen.» Slektens håp, 635, 636.

I kapittel tjue av Jesaja er Zidon De forente stater, og Tyrus er pavedømmet. Tyrus og Zidon var samtidige fønikiske oldtidsbyer ved Middelhavskysten. De var kjent for sin sjøhandel, rikdom og innflytelse i oldtiden. Zidon og hennes «kjøpmenn» forsynte Tarsis på ny i avsnittet. Zidons kjøpmenn drev handel med «Sihors sæd», som er «en elvs høst», og er frukten «av elven», og det er «hennes inntekt», for hun er «folkeslagenes handelsplass». Alle profetene taler om verdens ende, så hvem er folkeslagenes handelsplass ved verdens ende? Det er USA.

Sihor er en elv i Egypt (sannsynligvis Nil-deltaet) og brukes til å representere verdens rikdom, for Egypt er verden. Sidons «jomfrudatter» representerer USAs siste generasjon, og hun blir undertrykt av den unntakstilstand som ledsager søndagsloven og den nasjonale undergang som umiddelbart følger. Disse Sidons jomfruer blir irettesatt ved spørsmålet om Tyrus, idet det sies: «er dette deres gledesby» (rike) som USA gledet seg over? Er «dette det riket «hvis opphav er fra eldgamle dager», når det ifølge avsnittet ble grunnlagt av Nimrod, like etter flommen?

Gud har fastsatt og «rådslått» å straffe «Tyrus, den kronende stad». Pavemaktens straff omfatter sammenbruddet av verdens finansielle struktur, for «Herren har gitt» «en befaling mot» «Sidon», «kjøpmannsstaden» (De forente stater). Hans befaling «å ødelegge festningene», eller De forente staters økonomi, er sabbatsbudet, for nasjonalt frafall etterfølges av nasjonal undergang.

Straffen over pavedømmet begynner med den økonomiske kollapsen i hele verden som følge av at De forente staters økonomi blir ødelagt. Sidon har et «hus» knyttet til sin økonomi og representerer således en finansstruktur som blir ødelagt, for dere kan ikke lenger komme inn i det. Ingen flere

investeringer eller fortjenester fra dette «hus», for det er ødelagt. Ødeleggelsen finner sted ved søndagsloven, selv om det allerede før søndagsloven finnes tiltagende dommer. Når kollapsen inntreffer, skal pavedømmet, USA med sine kjøpmannsfyrster og ærede handelsmenn og Tarsis' skip, «jamre».

Plasseringen av «Tarshish» i dette avsnittet er forbundet med rikdom i oldtiden, og Tarsis-skipene i Bibelen er det fremste symbolet på økonomisk styrke.

For kongens skip drog til Tarsis sammen med Hurams tjenere; hvert tredje år kom Tarsis-skipene tilbake med gull og sølv, elfenben, aper og påfugler. Og kong Salomo overgikk alle jordens konger i rikdom og visdom. 2 Krønikebok 9:21, 22.

Skip representerer økonomisk styrke, og Tarsis er det ledende økonomiske skipet i Bibelens profeti. Den siste generasjonen av Tarsis, representert ved Tarsis' «datter», blir befalt å «dra gjennom ditt land som en elv», og det hun finner, er at hennes land «ikke har mer styrke» og ikke lenger kan «glede seg» over Tyrus' kongedømme. Den styrken de søkte, var Sidons tidligere økonomiske styrke, men den var borte, for havet hadde talt, «og sagt: Jeg har ikke fødselsveer, og føder ikke barn, heller ikke fosterer jeg opp unge menn, heller ikke oppdrar jeg jomfruer», og identifiserer dermed havets siste generasjon, som er verdens folk som klager over ødeleggelsen av verdens økonomi, og på dette tidspunkt våkner verdens folk opp til den virkelighet at de er den siste generasjonen i jordens historie, og at det er for sent å forberede seg til evig liv.

«Penger vil snart falle meget plutselig i verdi når virkeligheten av evige scener åpner seg for menneskets sanser.» Evangelism, 62.

Det er to «budskap» eller meldinger som volder smerte for alle i avsnittet. Det første «budskapet» gjelder Egypt, og det andre «budskapet» er Tyrus. Budskapet om Egypt står i fortid, for Jesaja sier: «som ved budskapet om Egypt», og viser således at Gud hadde gjort noe med Egypt før Hans ødeleggelse av Sidon (USA). Det Gud gjorde med Egypt, og det som også utgjør «budskapet» om Egypt, er at Han ødela Egypt i forbindelse med den første gangen Gud inngikk pakt med et utvalgt folk. De to budskapene er det samme «budskapet». Budskapet om Egypt er begynnelsen, og budskapet om Tyrus er avslutningen. Alfa og Omega har illustrert pakten med de hundre og førtifire tusen i de siste dager ved denne sakens begynnelseshistorie. «Budskapet» om Egypt er utfrielsen ved Rødehavet da Farao og hans hærske ble ødelagt, noe som er et forbilde på Guds folks endelige utfrielse, slik den er framstilt ved det «budskap» som er «Tyrus' byrde».

Makten som i Bibelen er framstilt som den som ødelegger Tarsis-skipene, er islam. Emnet islam vil bli behandlet senere, så vi vil ta opp dette emnet mer utførlig på et senere tidspunkt. I avsnittet er den framstilt som «Kittim», et gammelt ord for Kypros, og avsnittet sier at ødeleggelsen av Sidon og Tyrus blir åpenbart fra «Kittim». Symbolet på islam innbefatter en svært spesifikk framstilling av De forente staters ødeleggelse i bibelprofetien.

Det er viktig å følge de dagene og årene det henvises til i Jesajas bok, for de identifiserer ofte den profetiske tiden for avsnittet som følger. Jesaja tjuetre følger «byrden» over synsdalen i kapittel tjueto, som er forutgått av kapittel tjueén, som har tre byrder, og alle tre identifiserer islam. Før det

kapitlet, i vers én i kapittel tjue, finnes rammen for den profetiske historien, hvor de påfølgende profetiene om undergang identifiseres i de følgende kapitlene.

I det året da Tartan kom til Asjdod (da Sargon, kongen i Assyria, sendte ham), og han førte krig mot Asjdod og inntok byen. Jesaja 20:1.

Ordet «Tartan» kan være et navn, eller det er mest sannsynlig en tittel på en militær leder. Tartan kom til Asjdod, en by i Egypt, og inntok den i den historiske perioden da assyrerne gradvis tok kontroll over verden. Assyria var et forbilde på Babylon. Både Assyria og Babylon var riker som kom fra nord, riker som blir identifisert som «løver» som «spredte» Guds får, og begge får den samme straffen. Assyria var først; Babylon var sist.

Israel er et bortjaget får; løver har drevet ham bort. Først fortærte kongen av Assyria ham, og til sist har denne Nebukadnesar, kongen av Babylon, knust hans ben. Derfor sier Herren, hærskaernes Gud, Israels Gud: Se, jeg vil besøke kongen av Babylon og hans land, slik jeg besøkte kongen av Assyria. Jeremia 50:17, 18.

Profetisk sett er de begge den «hovmodige assyrer».

«Da Sankerib, den hovmodige assyrer, hånede og spottet Gud og truet Israel med ødeleggelse, «skjedde det den natt at Herrens engel gikk ut og slo i assyrernes leir ett hundre og åttifem tusen.» Alle «de tapre stridsmenn og førerne og høvdingene» ble hogd ned av Sankeribs hær. «Så vendte han tilbake til sitt eget land med skam i ansiktet.» [2 Kong 19:35; 2 Krøn 32:21.]» The Great Controversy, 512.

Året da «Tartan kom til Asjdod» og «inntok den», representerer den gradvise erobringen av verden ved den pavelige makt, slik dette fremstilles i de seks siste versene i Daniel elleve. Historien om søndagslovkrisen, som er undersøkelsesdommens «siste dager», og som leder direkte inn i fullbyrdsdommen (de sju siste plagene), er den historiske rammen som representeres ved «året» da Tartan kom til Asjdod. Med denne historiens sammenheng på plass gir Jesaja deretter tre domsprofetier om islam, én om laodikeisk adventisme og så byrden over Tyrus. Kapittel tjuefire er ett av de klassiske eksemplene på de sju siste plagene, etterfulgt av kapittel tjuefem, som representerer Guds folks endelige utfrielse, hvor vi finner at Guds folk uttrykker en av de mest velkjente uttalelsene under den store trengselstid.

Og det skal bli sagt på den dag: Se, dette er vår Gud; vi har ventet på ham, og han skal frelse oss. Dette er Herren; vi har ventet på ham, vi skal være glade og fryde oss i hans frelse. Jesaja 25,9.

De hundre og førtifire tusen er de vise jomfruene som ventet på at deres Herre skulle komme til bryllupet, selv om Han drøyde, i samsvar med lignelsen om de ti jomfruene. De er ikke laodikeere, de er filadelfiere. Frem til dette punktet har denne artikkelen satt konteksten.

I 1798 tok Napoleon paven til fange og påførte dermed det profetiske dødelige såret som blir lagt ved verdens ende ifølge Åpenbaringen tretten. På det tidspunkt inntok De forente stater sin plass som det sjette riket i Bibelens profeti ifølge Daniel to, sju, åtte og elleve og Åpenbaringen tolv, tretten, seksten, sytten og atten. Fra det tidspunkt og fremover har både De forente staters

republikanske horn og det protestantiske hornet (adventismen) glemt hvem pavedømmet er. 1798 er det første året da nasjonene i resten av verden anerkjente De forente stater som en suveren nasjon, og det er også året da den første engels budskap kom i historien.

«Mottoet» til en protestant på den tiden var: «Bibelen og bare Bibelen.» Protestantene identifiserer seg som forsvarere av Bibelen alene, og da adventismen overtok deres kappe ved den andre engels ankomst, tok de imot dette «mottoet» og ble siden kalt «Bokens folk». Gjennom William Millers tjeneste var det blitt gitt dem et sett med regler som, dersom de ble rett anvendt, ville åpne Bibelen for sinnet hos alle som ønsket å høre. Millers regler for profetisk fortolkning er det inspirasjonen sier at vi må studere dersom vi skal forkynne den tredje engels budskap.

Kristus sa: «Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.» Igjen sa han: «Jeg er verdens lys; den som følger meg, skal ikke vandre i mørket.» Sannhetens lys går frem som en brennende lampe, og de som elsker lyset, skal ikke vandre i mørket. De vil granske Skriftene, for at de med visshet kan vite at de lytter til den sanne Hyrdes røst og ikke til en fremmeds.

«De som er engasjert i å forkynne den tredje engels budskap, gransker Skriftene etter den samme plan som far Miller fulgte. I den lille boken med tittelen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology gir far Miller følgende enkle, men forstandige og viktige regler for bibelstudium og bibeltolkning:

«1. Hvert ord må ha sin rette betydning for det emnet som framstilles i Bibelen; 2. Hele Skriften er nødvendig og kan forstås ved flittig anvendelse og studium; 3. Intet som er åpenbart i Skriften, kan eller vil bli skjult for dem som ber i tro, uten å tvile; 4. For å forstå læren, sammenstill alle skriftstedene om det emnet du ønsker å kjenne, og la deretter hvert ord ha sin rette innflytelse; og dersom du kan danne din teori uten en motsigelse, kan du ikke være i villfarelse; 5. Skriften må være sin egen fortolker, siden den er sin egen regel. Dersom jeg er avhengig av en lærer for at han skal utlegge den for meg, og han skulle gjette på dens mening, eller ønske at den skulle være slik på grunn av sin sekterske trosbekjennelse, eller for å bli ansett som vis, da er hans gjetning, ønske, trosbekjennelse eller visdom min regel, og ikke Bibelen.»

«Det ovenstående er en del av disse reglene; og i vårt studium av Bibelen vil vi alle gjøre vel i å gi akt på de prinsipper som er fremsatt.

«Ekte tro er grunnlagt på Skriftene; men Satan bruker så mange knep for å forvrenge Skriftene og innføre villfarelse, at det trengs stor varsomhet dersom en vil vite hva de virkelig lærer. Det er en av denne tids store forførelser å dvele mye ved følelser og å gjøre krav på oppriktighet, samtidig som en ser bort fra Guds ords klare utsagn fordi dette ord ikke stemmer overens med følelsene. Mange har ikke noe annet grunnlag for sin tro enn følelser. Deres religion består i opphisselse; når den opphører, er deres tro borte. Følelse kan være agner, men Guds ord er hveten. Og «hva», sier profeten, «har agnene med hveten å gjøre?»»

«Ingen vil bli fordømt for ikke å ha aktet på lys og kunnskap som de aldri hadde, og som de ikke kunne oppnå. Men mange nekter å adlyde sannheten som blir framholdt for dem av Kristi

sendebud, fordi de ønsker å rette seg etter verdens målestokk; og den sannheten som har nådd deres forståelse, det lyset som har skint i sjelen, vil fordømme dem i dommen. I disse siste dager har vi det oppsamlede lyset som har skint gjennom alle tidsaldre, og vi skal holdes tilsvarende ansvarlige. Hellighetens sti er ikke på samme nivå som verden; den er en opphøyd vei. Hvis vi vandrer på denne vei, hvis vi løper på Herrens buds vei, skal vi finne at den 'rettferdiges sti er som det skinnende lys, som skinner klarere og klarere inntil høylys dag.'»
Review and Herald, 25. november 1884.

Du kan lese mer utførlig om William Millers regler i artikkelen med tittelen William Miller under kategorien Profetiske nøkler.

I «vårt studium av Bibelen bør vi alle gjøre vel i å gi akt på de prinsipper som er fremsatt» i «Fader Millers» regler for profetisk fortolkning. Protestantismens horn fikk overgitt det hellige dokument vi kaller Bibelen, og fikk også ansvaret for å forsvare og fremme de prinsipper som er nedfelt deri, og det protestantiske horn fikk dessuten et sett med regler for rett å dele de hellige dokumenters mening og hensikt.

Republikanismens horn fikk overdratt et hellig dokument som vi kaller Grunnloven, og ble også gitt ansvaret for å forsvare og fremme de prinsippene som er nedfelt deri. Det republikanske horn fikk også overdratt et sett med regler for rettelig å skjelne det hellige dokumentets mening og hensikt. Reglene som ble gitt for rettelig å skjelne Grunnloven, er Bill of Rights, og den stadfester Grunnlovens viktigste formål i de første bestemmelsene i Bill of Rights. Det første tillegget som er oppført i Bill of Rights, er religionsfrihet, ytringsfrihet, talefrihet og pressefrihet.

«Kongressen skal ikke gi noen lov som gjelder innføring av en religion, eller som forbyr dens frie utøvelse; heller ikke innskrenke ytringsfriheten eller pressefriheten; eller folkets rett til fredelig å samles og til å rette begjæringer til regjeringen om oppreisning for klagemål.» U.S. Constitution, amend. I

Søndagsloven er et åpent angrep mot det første punktet i Grunnloven, som garanterer religionsfrihet, og som oppheves ved søndagsloven, og markerer således slutten på Grunnloven, slutten på De forente stater som det sjette rike i Bibelens profeti og begynnelsen på forfølgelsen mot dem som da forkynner den tredje engels budskap med et høyt rop. De som forkynner den tredje engels høye rop og protesterer mot ødeleggelsen av det første grunnlovstillegget og Grunnloven, blir forfulgt av dem som skulle ha opprettholdt og håndhevet de hellige regler som forsvaret det hellige dokument de var innsatt til å forsvare. Dette er en illustrasjon av å forstå og anvende de parallelle historiene til de to hornene på det lamliknende jorddyret. Grunnlovens grunnleggende fedre tilsvare Fader Miller. Betegnelsen Fader, brukt om Miller, brukes for å betegne en leder, ikke en pavelig prest. Bibelen forbyr å kalle mennesker far når de bekjenner seg til å være åndelige veiledere. Millerittene er oppkalt etter sin far, slik det ofte er tilfelle. Å overse dette skillet er å gå glipp av noe av hva Elias-budskapet betyr når det vender fedrenes hjerter til barna og omvendt.

De forente stater i Jesaja tjuetre er det sjette riket i Bibelens profeti, og det forblir slik inntil det omstøter sin grunnlov ved den raskt forestående søndagsloven. Det sjette riket hersker i sytti

profetiske år, som er dagene til én konge. Riket (en konge er et rike) som hersket i sytti år, var Babylon. I løpet av de sytti årene var statens horn Babylons regjering, og kirkens horn var kaldeerne. Daniel, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego representerer de hundre og førtifire tusen. Begge horn og Guds folk er framstilt i Daniels vitnesbyrd. De sytti årene av fangenskap i Babylon var dagene til én konge, som Jesaja benytter for å identifisere den profetiske historien om De forente stater og adventismens historie som 1798 inntil søndagsloven.

Å identifisere at linjen av profetisk historie for begge hornene i De forente stater gjør det mulig for oss å betrakte avslutningen og begynnelsen, med de to horn-vitnene til å identifisere kjennetegnet ved det andre hornet. Tross alt var hornene de samme. I Daniel var det horn, noen ble brukket av, med horn som vokste ut fra det brukne hornet. Noen horn i Daniel var ikke av samme størrelse som hverandre, idet de steg opp senere enn det andre. Slik er det ikke med De forente staters to horn. Disse to hornene løper parallelt med hverandre gjennom den samme historien og frembringer de samme veimerkene, skjønt de er forskjellige fra hverandre med hensyn til sitt formål. Det finnes forbehold innenfor historien som også er viktige å forstå.

Ved adventismens begynnelse fant det sted en overgang fra den profetiske historie representert ved menigheten i Filadelfia til menigheten i Laodikea. Ved enden må det derfor skje en overgang fra Laodikeas profetiske historie. Jesu Kristi åpenbaring omfatter lyset over denne forståelsen, og den er en del av det som blir avseglet på denne tid.

Og «etter enden av sytti år» vil paven «synges», og den «glemte» «skjøgen» vil bli husket. Hun blir «husket» ved søndagsloven, hvor spørsmålet står mellom tilbedelsen av solen, eller tilbedelsen av den dagen som Guds lov påla menneskeheten å «komme i hu».

I denne artikkelen har vi fastslått at historien om Babylons syttiårige herredømme er et forbilde på De forente staters historie fra 1798 og frem til søndagsloven. I en tidligere artikkel, og ofte i Habakkuks tavler, påviser vi at fangenskapet i Egypt og utfrielsen derfra også er et forbilde på De forente staters historie og Guds folks historie. Disse fire historiene – Babylon, Egypt, adventismen og De forente stater – er ikke de eneste linjene som kan legges på disse linjene, men når vi anvender loven om første omtale på disse fire linjene, er det helt forbløffende. Jeg vil avslutte denne artikkelen med én enkel og delvis illustrasjon av hva jeg mener, og av hva jeg har til hensikt å fortsette med når vi på et senere tidspunkt videre behandler historien i Jesaja tjuetre.

Babylons historie har en omvendt konge i begynnelsen og en ugudelig konge til slutt. Det spiller ingen rolle om det var Biden eller Trump, for Daniels bok lærer at det er Gud som oppretter herskere og avsetter dem. Det man med sikkerhet kan si om enten en demokratisk eller republikansk leder på tidspunktet for søndagsloven, er at vedkommende er en ugudelig leder. Nebukadnesar var Babylon; han var Babylons tyrann, villig til å kaste tre gode menn inn i ilden. Men han ble til slutt omvendt til Daniels Gud. Slik var det ikke med den siste lederen, Belsasar. Han var en ugudelig konge. De forente stater i profetien begynner som et lam, et symbol på Kristus og Hans offer for menneskeheten. Til slutt skal De forente stater tale som en drage. Forandringen fra Kristus til Satan i denne historiske linjen er representert ved forskjellen mellom Nebukadnesar og Belsasar.

«Belsasar hadde fått mange anledninger til å kjenne og gjøre Guds vilje. Han hadde sett sin bestefar Nebukadnesar forvist fra menneskenes samfunn. Han hadde sett at den forstand som den stolte monarken priste seg av, ble tatt fra ham av Ham som hadde gitt den. Han hadde sett kongen drevet ut av sitt rike og gjort til markens dyrs følgesvenn. Men Belsasars kjærlighet til fornøyer og selvforherligelse utslettet de lærdommer han aldri burde ha glemt; og han begikk synder som lignet dem som førte overmåte tydelige dommer over Nebukadnesar. Han sløste bort de anledninger som i nåde var gitt ham, og unnlot å bruke de mulighetene han hadde innen rekkevidde til å bli kjent med sannheten. ‘Hva må jeg gjøre for å bli frelst?’ var et spørsmål som den store, men dåraktige kongen likegyldig gikk forbi.» Bible Echo, 25. april 1898.

Legg merke til at den ugudelige Belsasar var den dårlige kongen. Han led den samme dom som sin far Nebukadnesar, for begge dommene ble fremstilt som de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Nebukadnesar var ute på markene og levde som et dyr i to tusen fem hundre og tjue dager, som er sju bibelske år, og hans sønn Belsasars dom, som ble skrevet på veggen, representerer også to tusen fem hundre og tjue. Forskjellen var at dommen over Nebukadnesar omvendte ham og gjorde ham til en vis konge, mens Belsasars dom kom over den dårlige kongen.

«Til Babylons siste hersker, likesom i forbilde til dens første, var den guddommelige Vektors dom kommet: ‘Konge, til deg er det talt: Riket er tatt fra deg.’ Daniel 4:31.» Prophets and Kings, 533.

Skrifttegnet på veggen for den siste presidenten er det første grunnlovstillegget, som identifiserer «muren» for adskillelse mellom kirke og stat, noe den endelige dårlige kongen ikke forstår. De «sju tider» i 3 Mosebok tjueseks representerer en «spredning av folket» som fullbyrdes av kongen i nord ved søndagsloven. Denne spredningen er den nasjonale undergang som følger etter søndagsloven. Den sjette nasjonen glemte lærdommene fra sine grunnlovsfedre, som utformet Grunnloven for å beskytte ikke bare mot en korrumpert kirke, men også mot de tyranniske europeiske kongene som den korrumperte kvinnen lå med. Grunnlovsfedrene representerer dem som forkastet pavedømmet og Europas konger, for de visste av egen erfaring, etter å ha kommet ut av en spredning på ett tusen to hundre og seksti år med pavelig mørke, at vern mot denne typen tyranni måtte være selve midtstykket i deres nye grunnlov. De var vise fedre, de var lamlignende, men slik er det ikke med den siste far, for han skal tale som en drage. Fedrene kom ut av en spredning, og sønnen går tilbake inn i en spredning. Tyrannen i begge tilfeller er det første pavedømmet og det siste pavedømmet.

Symbolet på dommen over Nebukadnesar, den første kongen, og den siste kongen Belsasar, var den «syv ganger» lange adspredelsen i 3. Mosebok tjueseks. Nebukadnesar gjennomlevde den, og Belsasar fikk den skrevet på veggen som sitt epitafium den samme natten han døde. Symbolet på det republikanske hornet i begynnelsen var dets unnslippelse fra kongen i nordens trelldom, og symbolet på det republikanske hornet ved dets slutt er fangenskap forårsaket av kongen i nord. Søndagsloven er den «samme natten» da det dør som det sjette riket i Bibelens profeti. I alle fire framstillinger — Belsasar, Nebukadnesar og det republikanske hornets begynnelse og slutt — er de tjuefem tjue i 3. Mosebok tjueseks det symbolet som framstilles ved begynnelsen og ved slutten.

Dette representerer Alfas og Omegas signatur.

Den første «tidsprofeti» som William Miller oppdaget, var de tjuefem hundre og tjue i Tredje Mosebok 26. Den var den første steinen i grunnvollen som Jesus la gjennom Millers verk. Den var også den første grunnleggende sannheten som ble satt til side av adventismen i 1863. Da alle Millers sannhetssteiner var blitt lagt inn i grunnvollen, ble disse sannhetene framstilt på Habakkuks to tavler, som er pionerkartene fra 1843 og 1850. Disse to tavlene representerer paktsforholdet mellom Gud og Hans navngitte folk, slik som De ti buds to tavler representerte pakten med det gamle Israel.

Ved slutten av det laodikeiske adventismen, når den spys ut av Herrens munn ved søndagsloven, er skriften på veggen de to hellige pionerkartene. Kart som de ikke er i stand til å lese, for de nektet å la seg gagne av advarselsbudskapet i begynnelsen av sin historie....

Finanskrisen i 1837 i De forente stater var en kompleks hendelse utløst av en kombinasjon av økonomiske faktorer, politikk og spekulative aktiviteter.

Spekulasjonsboble: I årene frem mot 1837 var det en spekulativ oppgang i jord og investeringer, delvis drevet av landets ekspansjon vestover. Jordspekulasjon, særlig på den vestlige grensen, førte til oppblåste jordpriser og overdreven låneopptak.

Enkel kreditt og spekulativ utlånsvirksomhet: Banker og finansinstitusjoner utstedte store mengder kreditt og lån, ofte uten tilstrekkelig sikkerhet. Denne lette tilgangen til kreditt bidro til den spekulative frenesien og økte risikoen for finansiell ustabilitet.

Overekspansjon av banker: Bankene utvidet sin virksomhet raskt og utstedte ofte mer papirpenger (sedler) enn de hadde specie (gull og sølv) til å dekke dem med. Denne praksisen, kjent som «wildcat banking», førte til en overflod av uregulert og upålitelig valuta i omløp.

Jacksons økonomiske politikk: President Andrew Jacksons politikk bidro til å forverre krisen. I 1836 utstedte han Specie Circular, som krevde at offentlig land måtte kjøpes med klingende mynt (gull og sølv) snarere enn papirpenger. Dette førte til et hastverk med å veksle inn sedler i specie, noe som forårsaket finansielle påkjenninger og bankkonkurser.

Internasjonale faktorer: Krisen i De forente stater ble også påvirket av internasjonale økonomiske forhold. En nedgang i den britiske økonomien, en viktig handelspartner for De forente stater, førte til redusert etterspørsel etter amerikanske varer og eksport. Dette påvirket igjen amerikanske bedrifter og bidro til økonomiske vanskeligheter.

Panik og bankkuttak: I mai 1837 førte en rekke finansielle sjokk, deriblant bankkonkurser og innstramninger i kreditten, til panikk blant investorer og innskytere. Denne panikken utløste en bølge av bankkuttak og en alvorlig innstramning i kreditten.

Innskrenkning i pengemengden: Etter hvert som bankene sviktet og kreditten strammet seg til, ble den samlede pengemengden i økonomien betydelig redusert. Denne innskrenkningen i pengemengden forverret de økonomiske vanskelighetene og utdypet resesjonen. Kombinasjonen av disse faktorene førte til et alvorlig økonomisk tilbakeslag, kjennetegnet ved bankkollapser,

arbeidsledighet, redusert forbruk og en allmenn økonomisk depresjon.

«Vi har intet å frykte for fremtiden, med mindre vi skulle glemme den vei Herren har ledet oss, og hans undervisning i vår tidligere historie.» *Life Sketches*, 196.